

עמ"ת 2657/04/19 - יגאל ישראל בן דוד (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 2657-04-19 בן דוד(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 127251/2019

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עורר	יגאל ישראל בן דוד (עציר) ע"י ב"כ עו"ד גיא קמרי
נגד	
משיבים	מדינת ישראל
החלטה	

1. ערר על החלטת ביהמ"ש השלום בעכו (כב' השופטת זכריה) מיום 1.4.19 המורה על הארכת מעצרו של העורר עד הגשת תסקיר ודיון המשך ביום 22.4.19.

2. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הסגת גבול, החזקת סכין או אגרופן שלא כדין והיזק לרכוש במזיד.

3. לפי הנטען בכתב האישום - בין העורר לבין אלינה טיחומירוב (להלן: "המתלוננת"), התנהל קשר רומנטי משך כ- 9 חודשים שהסתיים כחודש עובר להגשת כתב האישום. ביום 21.3.19 בשעה 16:47 או בסמוך לכך, הגיע העורר מצויד בגרזן למקום מגוריה של המתלוננת, דפק בחוזקה על הדלת כשבכוונתו לשבור אותה באמצעות הגרזן וליטול את חפציו. העורר חבט באמצעות הגרזן על חומת הכניסה לבית, ומשהבחין במתלוננת מתבוננת מבעד לחלון צעק לעברה "צאי צאי בואי אני אראה לך מה זה". משראה כי המתלוננת מתקשרת למשטרה עזב את המקום. כשבוע לפני האירוע שלח העורר למתלוננת תמונה באמצעות הווטסאפ של כף ידו השמאלית כשהיא פצועה וניגר ממנה דם.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים.

5. מסגרת הדיון בביהמ"ש קמא טען העורר טען לעניין עוצמת הראיות וחלופת מעצר.

בין היתר נטען, כי העורר היה תחת השפעת אלכוהול במועד האירוע; החיפוש מהלכו נתפס הגרזן היה לא חוקי; הגרזן אינו יכול להיחשב כסכין, משלא מדובר בכלי שחותך; הוא הגיע לביתה של המתלוננת

שעה שידע כי היא לא נמצאת, על מנת ליטול חפציו; לא הייתה כוונה להפחיד או לפגוע במתלוננת; העבירה היחידה לגביה יש ראיות לכאורה היא היזק לרכוש במזיד, שאינה מקימה עילת מעצר; עברו הפלילי של העורר כולל עבירה אחת של היזק לרכוש; מדובר באירוע נקודתי ולא נשקפת מסוכנות.

6. לעניין עילת המעצר טען העורר לשחרורו בהרחקה, ולחילופין, למעצר בית בבית סבתו בהשגת הסבתא, דודו ואביו החורג; המפקחים המוצעים נחקרו במועד הדיון.

7. מנגד טענה המשיבה לקיום תשתית ראיתית לכאורה, לרבות דוחות ומזכרים של שוטרים, עדות המתלוננת, דו"ח משל"ט ודיסק הקלטת, תפיסת הגרזן, עימות בין הצדדים, תמונת ידו המדממת, עדות חברתה של המתלוננת וגב' סיון, והודעות המשיב הקושר עצמו לאירוע.

8. באשר לעילת המעצר נטען לקיומה של עילה לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, חשש לשלום הציבור בכלל ולשלום המתלוננת בפרט. עוד צוין כי התמכרותו של העורר לאלכוהול והקושי לקבל רצון המתלוננת לסיום הקשר, מגבירים מסוכנותו.

9. כב' השופטת קמא קבעה בהחלטתה מיום 1.4.19 כי קיימות ראיות לכאורה הקושרות המשיב לביצוע העבירות המיוחסות לו. ממכלול חומר החקירה עולה כי העורר ביקש להטיל מורא על המתלוננת במספר אמצעים, וביניהם, הגעה לביתה עם כלי מסוכן ושליחת תמונה של ידו מדממת.

10. כב' השופטת קמא קבעה כי הגרזן הינו כלי מסוכן, ועל אחת כמה וכמה בשים לב לשימוש שעה בו באירוע המדובר. עוד נקבע כי טענות לעניין חיפוש לא חוקי דינן להתברר מסגרת ההליך העיקרי.

11. לאור האמור, לאחר שמיעת מפקחים, קבע ביהמ"ש קמא כי נסיבות ביצוע העבירה, השימוש בכלי מסוכן תוך הסגת גבול, מקימים עילת מעצר שעיקרה מסוכנות כלפי המתלוננת ואחרים. גם התמונה ששלח העורר למתלוננת מגבירה את אלמנט המסוכנות ומעידה על קנאה וחוסר השלמה וכל אלו מציבים את עילת המעצר ברף הגבוה.

12. משכך, קבע ביהמ"ש קמא, כי אין די בחלופה שהוצעה, ועל כן הורה על קבלת תסקיר מעצר שיבחן החלופה הקונקרטית וחלופות טובות יותר, ככל שיעלה בידי העורר להציע.

13. בדיון בפניי למעשה חזרו הצדדים על טענותיהם.

דיון והכרעה -

הראיות

14. דו"ח אירועים מיום 24.3.19 מסומן לא, מצוין כי "המודיע מדווח על האיקס של בשם ישראל בן דוד דופק בדלת ברחוב הפרחים 17 כרמיאל בית קרקע מחזיק ביד שלו חפץ או גרזן מאיים עליה"

15. בעימות בין המתלוננת לעורר ביום 21.3.19 -

המתלוננת מספרת שהעורר הגיע לביתה דפק בדלת בחוזקה, והיא ראתה בידו משהו שנראה לה כמו גרזן או פטיש בצבע תכלת

היא שואלת - "אז מה באת לעשות עם הגרזן ללטף אותי

והוא עונה - "ניסיתי לפתוח את הדלת לקחת את הדברים..."

16. משנשאל מדוע הגיע לביתה עם גרזן, השיב - "לפתוח את הדלת לקחת את הדברים שלי"

"למה אבל באת עם גרזן שזה כלי מסוכן" = "כי שבוע היא לא נותנת לי את הדברים..."

17. מזכר מיום 24.3.19 שעניינו תמלול הקלטה של מוקד 100 - המתלוננת נשמעת "האקס שלי דפק לי כרגע בדלת ויש לו סוג של פטיש גרזן ביד..." "הוא מאיים עלי דופק לי בדלת עם גרזן, הוא נכנס לשטח פרטי כל הזמן... אי מתה מפחד וזה לא מצחיק כבר... אני ממש מפחדת ממנו".

18. הודעת המתלוננת מיום 21/3 הביאה עיקרי הדברים- הגיע לביתי ברח' הפרחים 17 מחזיק בידו גרזן חד בצבע כחול, אני ראיתי את זה דרך החלון החשוד הנ"ל אמר לי תצאי תצאי אני אראה לך מה זה.. בקריאות שלו היתה נימה מאיימת מאד, אני מאד פחדתי התקשרתי למשטרה וברגע שהוא ראה אותי מדברת עם המשטרה הלך. אני מאד דואגת על שלומי מהבחור הנ"ל.. היום הגיע אלי עם גרזן לא בשביל היופי....". (כל זאת לפני הצגת הגרזן שאושר ע"י המתלוננת)

הודעת המתלוננת מיום 24/3 חזרה על עיקרי הדברים- "ראיתי את יגאל עומד עם סיגריה בפה... מחזיק בידו כלי ארוך בצבע תכלת כזה וצועק "צאי צאי בואי אני אראה לך מה זה.. רק אחרי שיגאל ראה אותי הוא איים... אותו שוטר שאל אותי איפה אני גרה.. סיפרתי לו שהאקס שלי עומד מחוץ לדלת עם גרזן... אני כמובן אמרתי לשוטר שזה יגאל הבן זוג שלי שזה שאיים עלי עם הגרזן, ואז השוטר פריד אחרי כמה דקות פשוט חזר אלי להמשך עדות וגם הציג לי את הגרזן....

ובהמשך- "יש על החומה סימנים שהוא דפק עם הגרזן והשוטר צילם את זה"..... הוא בא אלי הביתה עם גרזן ומאיים עלי".

19. הודעת העורר עצמו מיום 21/3/19 לימדה על המסוכנות שלו- העורר עצמו פותח הודעתו בביטוי- "אני אומר לך כי היא בגדה בי..." העורר מציין כי הגיע עם גרזן במטרה לשבור למתלוננת את הדלת (שו' 33) לטענתו על מנת לקבל חפציו; העורר מאשר כי החזיק גרזן בידו (שו' 39) והבין (!) כי המתלוננת נבהלה.

בהודעת העורר מיום 24/3 אישר המשיב כי לא סביר בעיניו להגיע לבית המתלוננת עם גרזן. העורר אישר כי הגרזן שייך לו "הייתי חותך עם מסור חשמלי גזעים ובוקע אותם לתנור הסקה".

העורר אף אישר ששלח תמונות של כף יד מדממת למתלוננת (שו' 47) ומציין כי עשה כן "בגלל שאהבתי אותה". לטענת העורר השוטרים לקחו אותי הביתה והראיתי להם את הגרזן שהייתי איתו בבית של אלינה... (שו' 66).

20. חרף טענות ב"כ העורר, סבורני כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום; זאת ועוד- גם ללא תפיסת הגרזן, ועדותו של העורר, עדיין קיימות ראיות לכאורה לשלב ראשוני זה- עדות המתלוננת, לרבות ראית הגרזן, משלוח התמונה, ותמלול ההודעה למשטרה- בכל אלו די להקים תשתית ראיתית (ראה למשל לעניין היקף הראיות הנדרש- בש"פ 946/14 מ"י נ' פלוני (וגם שם מדובר היה בעדות בעקבותיה נשלח נאשם לתסקיר)

21. ביחס לטענות נוספות, שתי טענות בידי העורר- האחת, כי מדובר במצב של שכרות, ועל כן אין לראות את העורר כמי שאחראי למעשיו, והשניה, כי החיפוש שנערך בביתו היה בלתי חוקי, ועל כן יש בכך לפגום בעצמת הראיות לכל הפחות, ואף לשחררו ללא דיחוי

טענת השכרות

22. אשר לטענת השכרות, והחלת רע"פ 6382/11 קאדריה נ' מ"י, סבורני כי אין בטענה בשלב זה כדי לכרסם בתשתית הראיתית.

23. אין חולק כי בעת האירוע, היה העורר מצוי תחת השפעת אלכוהול; אלא שלא די בכך כדי להקים הגנה לפי סעיף 34ט לחוק העונשין.

24. מצב של שכרות בחוק מוגדר בס"ק (ד)- "חוסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול במעשהו, או להמנע מעשיית המעשה"; יוצא כי לא כל שיכור משול לשיכור כלוט. בשלב זה לא הצביע העורר על תשתית עובדתית ממשית ממנה ניתן להסיק תחולת הסעיף.

25. דווקא התנהגות העורר משהבין כי המתלוננת מתקשרת למשטרה, התנהגותו מול השוטרים שהגיע, כל

כלו מלמדות על מודעות כזו או אחרת למעשיו; משכך, בשלב זה לא ניתן לייחס לטענת ההגנה משקל ממשי ולא כורסם הפוטנציאל ההרשעתי. (ראה והשווה- ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מ"י, המרחיב בדבר דרישות הסעיף).

26. לעניין טענת הגנת השכרות בשלב מעצר, ראה בש"פ 3947/13 העוסק בנושא דומה; גם שם הופנה העורר לדון בסוגייה במסגרת ההליך העיקרי (זאת מבלי להידרש לעובדה הבסיסית כי אין חולק שהעורר דן הכניס עצמו למצב השכרות, נטל גרזן ועשה דרכו בכוחות עצמו לבית המתלוננת).

טענת החיפוש

27. העורר טוען כי החיפוש אשר בוצע בביתו אשר הניב את מציאת הגרזן, היה בלתי חוקי; משכך, אליבא העורר, מתכרסמות מאלהן מרבית הראיות בהליך, וכל אשר אירע לאחר מציאת הגרזן

28. כבר הבאתי לעיל גישתי, כי בחינת הראיות בתיק תעלה כי קיימות ראיות לכאורה אף טרם החיפוש והצגת הגרזן למתלוננת; המתלוננת פירטה אודות נשיאת הגרזן גם בשיחת הטלפון שלה, גם בהודעותיה, עוד עובר לגרזן שהוצג בפניה.

29. אלא שגם בהתעלם מיתר הראיות, בחינת המקרה בפנינו, אגב שיתוף הפעולה של המשיב בביצוע החיפוש, יכול ותשמיט הקרקע מתחת טענת החיפוש בלתי חוקי.

30. כב' בית המשפט העליון דן בסוגיה דומה מסגרת בש"פ 1636/13 ארטיט ואח' נ' מ"י, וכך הובאו הדברים, הן לעניין החיפוש, והן לעניין משמעותו בשלב המעצר-

..ט. חיפוש שלא על פי צו מותר לשוטרי, לפי סעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), אם "יש לשוטרי יסוד סביר להניח שמבצעים שם פשע, או שפשע בוצע שם זה מקרוב". לפי סעיף 26 על חיפוש להיערך בפני שני עדים שאינם שוטרים "זולת אם הנסיבות והדחיפות אינם מאפשרים זאת" (ראו רע"פ 10141/09 בן חיים נ' מדינת ישראל (2012), פסקאות 19 ו-37) [פורסם בבנו]; בנידון דידן התקבלה הידיעה המודיעינית מן המעסיק ב-10.12.12 והחיפוש והמעצר נעשו באותו יום תוך שעות. אשר לסעיף 45 לפקודה, שעניינו כניסה למקום אדם הגר בבית המחייבת הסכמתו, וכניסה בכוח רק עם סירובו, איני רואה לטעת מסמרות בעניין זה, אך ראו דברי הנשיאה ביניש בעניין בן חיים הנזכר, כי בנסיבות של יסוד להניח שפשע בוצע מקרוב, ונוכח סמיכות זמנים בין קבלת המידע לעריכת החיפוש, "שאלת הסכמתו של המבקש לעריכת החיפוש לא היתה רלוונטית ולא נפל פגם בחוקיות החיפוש" (פסקה 37). אפילו נניח כי לא כן,

בית המשפט המחוזי הסתפק באישורו של בעל המקום (המעסיק) להיכנס ליחידת המגורים, ואין צורך להכריע עתה בשאלה האם יש לראותו לצורך סעיף 45 בנסיבות אלה כ"אדם הגר בבית".
אציין כי נסיבות של חשד מן הסוג שעלה בדיעה המודיעינית מ-10.12.12 שעסקה מפורשות בסחר בסמים, מגלות לכאורה גם דרגת דחיפות המחריגה לפי סעיף 26(1) לפקודה את הצורך בשני עדים שאינם שוטרים.

י. גם אילו סברתי שהופרה זכות של העוררים, ועל פני הדברים אני רואה כן אף שבידי העוררים לשוב לכך בהליך העיקרי, אין בידי להיעתר לערר - וזאת מאחר שבאיזון שבין עוצמת הפגם לכאורה לבין השיקולים שתומכים בהמשך מעצרו של העוררים בענייננו, ידם של האחרונים על העליונה. רוצה לומר, כי אין בעוצמת הפגם הנטען בענייננו כדי להביא לשחרורם של העוררים בהתחשב באיזון מובהק אל מול האינטרס הציבורי בהמשך מעצרו בנסיבות המקרה. דברים אלו עולים בקנה אחד עם פסיקתה של השופטת ע' ארבל, שהובאה על-ידי העוררים עצמם, ומהווה הבסיס העיקרי לטענותיהם. אכן, נקבע שם כי יש מקום לדיון בהפרת זכות היועצות בעורך דין גם בהליך מעצר; אך נאמר מפורשות:

"...מובן כי אין מדובר בערך מוחלט, ויש ליתן את הדעת לשיקולים אחרים המצדיקים את המשך מעצרו של החשוד. בית המשפט, אם כן יידרש לאזן בין הפגיעה בזכויות החשוד, מהותה, חומרתה, משמעויותיה, משכה וכדומה, לבין האינטרס הציבורי בהמשך מעצרו של החשוד, הכולל את ערך גילוי האמת, הלחימה בפשיעה וההגנה על שלום הציבור, שייבחנו בין היתר בהתאם לאופי החשדות וצרכי החקירה." (עניין פרץ, פסקה 9)

י"א. אחר שאמרנו כל אלה, התמונה כולה תתברר בהליך העיקרי; ראו גם בש"פ 9745/11 בואב נ' מדינת ישראל (2012) [פורסם בנבו]; בש"פ 5524/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2011) [פורסם בנבו]. אך זה המקום להוסיף, כי המגמה הכללית במשפטנו היא "מעבר מקבילות למשקל, דהיינו התנתקות מכבלים פורמאליים החוסמים את הדרך בפני שימוש בראיה מסוימת, תוך תרגום תמרורי האזהרה המאפיינים אותה, לזהירות יתר בדרך לקביעת ממצא עובדתי על סמך המידע המצוי בה" (דברי השופטת ברלינר בע"פ 7450/10 אבו ליטאף נ' מדינת ישראל (2007) [פורסם בנבו]); וראו גם דנ"פ 4390/91 מדינת ישראל נ' חג' יחיא, פ"ד מז(3) 661, 670; ג' הלוי תורת דיני הראיות א' (תשע"ג) 178. בנידון דידן עוצמת הגילוי של כמות גדולה כל כך של סם מסוכן אינה מניחה בשום פנים להתעלם, כבקשת הסניגור, מן העובדות ולהורות כאן ועתה על שחרור מטעמים המקבילים, במידה רבה, לטענת אי קבילות.

31. יוצא שבית המשפט העליון קובע, בנסיבות דומות למקרה בפנינו, כי קיים הצדק לחיפוש, אף בלא נוכחות שני עדים, וגם אם יתברר כי נפל פגם באותו חיפוש, אין בכך להשמיט הקרקע תחת שטיח המעצר

32. זאת ועוד- בית המשפט העליון מציין, כי עצמת העילה (שם) כה איתנה, עד כי טעמי אי קבילות אינם מצדיקים שחרור

33. ודוק- אין עסקינן בתיק עיקרי; טענת דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, נדונה לאחרונה בהקשר של ראייה פסולה בתיק עיקרי; בתיק העיקרי, טענה כגון דא, לאחר ליבונה, בחינתה, לרבות שקילת אפשרות "הלבנת" הפסול, יכול ותביא לזיכוי (ראה ע"פ 2868/13 אלישע טוב נ' מ"י מיום 2/8/18). במקרה בפנינו עסקינן בתיק מעצר; שופט המעצר אינו שואל עצמו מהו משקל הראיה, ויש הסוברים אף לא שאלת קבילותה. הלכה היא, כי לא במהרה יאיון משקלה של ראייה קיימת, שכן אף לו נמצא כי קיימים פגמים בה- ואיני קובע כך - אפשר ואלה ירופאו בהליך העיקרי (ראו והשוו: בש"פ 4033/15 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, מיום 18.6.15).

34. **קיימת גישה עקבית, הגורסת כי מקומו הראוי של בירור הטענות בדבר קבילות או משקלן של החפצים שנתפסו הינו בהליך העיקרי** (בהקשר זה ראו בש"פ 9745/11 בואב נ' מדינת ישראל (15.1.12); בש"פ 5524/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.11)). כך למשל נקבע כי פגמים בביצוע חיפוש ועד כדי פסילת הסמים כראיה, מקומם להתברר בתיק העיקרי בפני המותב העיקרי אשר לו שיקול דעת רחב בשאלה האם לקבל את הראיה או לפסול אותה ואין מקום בשלב זה של ההליך כי בית המשפט יקבע קביעות בעניין זה. (מ"ת 27792-04-16 מדינת ישראל נ' ואו טאו נגויין, מיום 20.4.16)

35. עם זאת **קיימת גישה, כי יש מקום לקחת בחשבון אף בהליך המעצר, בשלב זה של דיון בראיות לכאורה, את האפשרות שראיות תיפסלנה או שיינתן להן משקל נמוך**. "האפשרות שהראיות תפסלנה לחלוטין או שיינתן להן משקל נמוך באופן משמעותי נוכח החיפוש הבלתי חוקי חייבת להישקל במסגרת הערכת הסיכוי להרשעת המשיב. על כן סבורני כי יש בעובדה שהעליונית והכובע נתפסו במהלך חיפוש לא חוקי משום חולשה בתשתית הראייתית." (כב' השופט קובו מ"ת 13385-01-18 מדינת ישראל נ' סולומון טקלה, מיום 30.1.18)

36. **לטעמי הגישה העולה מפסיקת כב' בית המשפט העליון בבש"פ 1636/13 שהובא לעיל, מצאה ביטוי בפרשת מ"ת 4493-03-17 נגאר נ' מ"י, אשר נדונה לאחרונה**. שם מנתח כב' בית המשפט המחוזי בתל אביב, את משמעותו של טיעון בדבר תחולת הלכת יששכרוב, לגבי הליך המעצר.

בית המשפט קובע כי באיזון בין האינטרסים ביסוד כללי המעצר, ובין האינטרסים ביסוד כללי הראיות, ראיות להחיל את דוקטרינת המכלול- בצד הטענה לפגם בחקירה, יש לבחון את הנאשם הספציפי, מסוכנותו, מידת החשש הנשקף ממנו הן לשיבוש והן להמלטות, ועוד. המעבר הנו משאלת **עצמת הראיות- לשאלת עצמת העילה**.

37. יישום הוראות אלו למקרה בפנינו, יביא לכך כי התנהגות הנאשם מעוררת חשש של ממש ומסוכנות של ממש למתלוננת; התנהגות העורר עובר לאירוע (משלוח היד המדממת), הגעתו שתוי, מצויד בכלי

משחית, אגב היזק בזדון לרכוש (החומה), והשמעת הביטויים **לאחר שהבין כי המתלוננת נמצאת במקום (!)**, כל אלו מקימים עילת מעצר ממשית, המצדיקה מעצר אף בהתעלם מהפגם שהיה, ככל שהיה (ואיני קובע מסמרות) בחקירה. גם בהינתן פגם כאמור, עדיין קיימת עילה.

38. נקודה נוספת הראויה לליבון הנה טענת העורר באשר למונח גרזן, בכל הנוגע לסעיף 186 לחוק העונשין.

39. סעיף 186(א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים."

סעיף 184 לחוק העונשין, הוא סעיף ההגדרות, מגדיר "סכין" כ"כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך;" "כב' השופט קדמי בספרו "על הדין בפלילים" חוק העונשין, חלק רביעי, מעמ' 2104 ואילך, מתייחס לעבירת החזקת אגרופן או סכין שלא כדין. בהקשר זה נקבע, בין היתר, כי סכין הינו כמשמעותו בהגדרה שבסעיף 184 לחוק העונשין דהיינו, כלי שיש לו להב בין משונן **ובין שאינו משונן** או כלי אחר לאמור, שאינו בעל להב שסוגל היינו הותאם בידי אדם לדקור או לחתוך.

40. די בכך שהעורר עצמו מציין כי הוא עושה שימוש בגרזן אותו הביא כדי לחטוב עצים, על מנת להשמיט הקרקע תחת טענות העורר בנוגע לייחוס הגרזן כ"סכין", לצרכי סעיף 186 לחוק העונשין. לעניין קיום עילה במקרה זה- ראה עמ"ת (חי') 25962-05-14; עמ"ת (חי') 9870-08-16.

41. אם אסכם-

לא ברור אם החיפוש שבוצע אינו חוקי (ואיני קובע מסמרות)

קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום אף בהתחשב בטענת החיפוש הבלתי חוקי

לא הוכחה תחולה כזו או אחרת לטענת שכרות בשלב זה

בהינתן **ספק** חוקיות החיפוש- עדיין אין בכך להשמיט התשתית הראייתית אף לא העילה למעצר במקרה זה

הגרזן עונה על הגדרת סכין לצרכי סעיף 186 לחוק העונשין

העילה בהליך דנן בעלת עצמה, נוכח הרקע הרומנטי, ביטויי הקנאה, וההתנהגות לרבות נשיאת הגרזן.

42. אחר כל אלו אזכיר- כי סופו של יום לא נקבע מעצרו של העורר עד תום ההליכים; בית המשפט סבר כי נוכח התנהגות העורר, ראוי כי גורם מקצועי יתן דעתו והפנה לתסקיר שירות מבחן; בכך לא נשללה חלופה אף לא אומצה

43. מדובר אפוא בהחלטת ביניים שרק בנדיר יהיה מקום להתערב בה- ראה למשל לעניין זה בש"פ 547/19; בש"פ 6448/18 ובש"פ 460/19 דינקו נ' מ"י.

44. לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא; לאור זאת, ולאור האמור לעיל, רואה אני אפוא לדחות הערר.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ט, 08 אפריל 2019, בהעדר
הצדדים.